

דף לח:

הרב מ"מ חל' עבودת יום הכהנים פ"ג ח"ה
ען משפט א.ב.

ומכenis דמן להיכל ומזה מדם שניהן ביום זה ארבעים ושלוש הוצאות. ואלו הן. מזה תחלה מדם הפר שמונה הוצאות בקדש הקדשים בין בדי הארץ קרוב לפורת בטפח ^ו שנאמר זלפני הפרת יזה' וגוו'. ומה ששם אחת למלחה ושבע למטה. מפני השמונה למדנו מה שנאמר שבע פעים' יזה יתר על הצעה ראשונה. וכך היה מונה. אחת. אחת אחת אחד ושתיים אחת ושלש אחת וארבע אחת וחמש אחת ושש אחת ושבע. ולמה מונה כה שמא ישכח זימנה הצעה ראשונה מכלל השבע. ואמר כך מה מדם השער בין בדי הארץ שמונה אחת למלחה ושבע לשבע למטה ומונה כדרך שטונה בדים הפר שטונה בדים הפר. וחוזר ומה שבח על הפרכת מדם הפר שטונה על הפרת זלפני הפרת. ומונה כדרך שטונה בפנים. וחוזר ומה מדם השער כן על הפרכת שטונה הוצאות אחת למלחה ושבע למטה. שנאמר בדים השער יעשה את דמו כאשר עשה לדם הפר. ומונה כדרך שטונה בפנים. וכל אלו הוצאות אין מתבונן בהן ^ו הוצאות לא למלחה ולא למטה אלא במליח.

^ו. כתף משנה: ומיש בין בדי הארץ קרוב לכפורת בטפח: ומיש ואח'כ מערב שני הדמים וכו' עד אמצעו של מזבח זה. משנה בפרק הוציאו לו שם:

וְאַחֲרֵי כֵּן מַעֲרֵב שְׁנִי הַדָּמִים הַמִּזְבֵּחַ וְדַם הַשְׁעִיר וּמִזְבֵּחַ מִשְׁנֵיהם אֶרְבֵּעַ הַזְּיוֹת עַל אֶרְבֵּעַ קְרֻנוֹת מִזְבֵּחַ הַזְּהָב שְׁבַהְיִכְלֵל וּשְׁבַע הַזְּיוֹת עַל אֶמְצָעוֹ שֶׁל מִזְבֵּחַ זֶה:

עיין משפט א. הרמב"ם הל' פטולי המוקדשין פ"ב ח"א

כל הדמים הנטגנין על מזבח החיצון. אם נתן מטנה אחת בלבד כפר. ואפלו בחטאת מטנה אחת היא הערך לשאר הארבע מטנות למאזונה. שנאמר 'ודם זבחיך ישבח על מזבח ה' אליהך'. שפיכת הדם על המזבח היא הערך:

עיין משפט ב. הרמב"ם הל' פטולי המוקדשין פ"ז ח"א

כל הדמים הנטגנין על מזבח החיצון שנתן מהם מטנה ראשונה במחשבה נכוונה. וננתן מטנה שנייה ואילך במחשבת שניוי השם או במחשבת המקום או במחשבת הזמן. גרי זה כפר וחרצה הקרבן. ואם נתן את הראשונה במחשבת הזמן והשלים המטנות במחשבת

ג. כסוף משנה: כל הדמים הניתנים על מזבח החיצון וכו'. ברפ"ד דזבחים (דף ל"ו): וככ"ה:

ה. כסוף משנה: כל הדמים הניתנים וכו' עד היא העיקר. משנה בר"פ ב"ש (דף ל"ו): ומ"ש אבל כל הדמים הניתנים על מזבח הפנימי וכו'. שם במשנה כל הניתנים על מזבח הפנימי אם חיסר אחת מהמתנות לא כיפור לפיכך אם נתנן כולן כתקן ואחת שלא כתקנה פסול ואין בו כרת. ופירש"י לפיכך הוואיל וכולן מתירות אין זו מתרת כלל וזה אין מוגלת בלא איז אם נתנים כולם בשתייה ואחת שלא כתקנה כגון שננתנה במחשבה חוץ למקוםו או חוץ לזמן פסול שלא כיפור בראשונות ואין בו כרת שאין האחونة מוגלו שאין מוגלי בחצי מתיר:

המקום הרי זה פגول. שמתנה ראשונה היא העקר. אבל כל הדים הנקנים על מזבח הפנימי הוואיל וככלז מעכביין זה את זה כמו שבארנו. אם נתן אחת מהן שלא כתקנה אלא הפסיד בה מהחשה אף על פי שניתן כל השאר כתקנן הזבח פסול:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ד ה"א

כל הקרבנות אין מקריבין אותן אלא ביום ע' שנאמר ביום צותה את בני ישראל להקריב את קרבניהם ביום ולא בלילה. לפיכך אין שוחטין זבחים אלא ביום ולא זורקין דמים אלא ביום השליחת שנאמר ביום הקריבו את זבחו ביום הזביחה הקרבבה. וכיון ששׁקעה החמה נפסל הדם:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ז הי"ג

כיצד. נדר שבעה הרי הן כנספי כבש וail. נדר שמונה הרי אלו כנספי שני אילים. תשעה כנספי שור וכבש או כנספי שלשה כבשים. נדר עשרה הרי אלו כנספי שור וail או שני כבשים וail וכן עד לעולים:

ע. **כسف** **משנה:** כל הקרבנות אין מקריבין אותן אלא ביום שנאמר ביום צוותו את בני ישראל וכו'. בכמה מקומות מהם פרק דם חטא (זבחים צ"ח). ומיש וכיון ששקעה החמה נפסל הדם. מימרא בפרק איזהו מקום (דף נ"ו):

ען משפט ה.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ח ח'ז

נִפְזֵז מִן הַצֹּוֹאָר עַל הַבְּגָד **כ** אָוּ מַעַל קֶרֶן הַמִּזְבֵּחַ אָוּ שְׁגַנְשָׁפֶה הַדָּם עַל הַרְצָפָה וְאַסְפּוּ וְנִפְזֵז מִמְּנָבוּ עַל הַבְּגָד אַיִן תַּעֲזִין כְּבוֹס שֶׁנְאָמַר 'וְאָשָׁר יִזְהָ מִדְמָה'. לֹא אָמְרָתִי אַלְאָ בְּדָם שְׁנַתְקָבֵל בְּכָל שִׁרְתָּ וְרָאוּי לְהַזִּיה וַיֵּשׁ בּוּ כְּדִי הַזִּיה:

ען משפט ו.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ח ח'ז

נִתְן אַרְבַּע הַמִּתְגָּנוֹת **ז** וְאַחֲרֵיכֶם נִפְזֵז מִן הַכּוֹס עַל הַבְּגָד מִשְׁיָרֵי הַדָּם אַיִן תַּعֲזִין כְּבוֹס. אַף עַל פִּי שְׁעַדִין לֹא זָרַק הַשִּׁירִים עַל הַיְסָוד. וְכֵן בְּחַטָּאת הַנְּשָׁרֶפֶת:

פ. **כسف משנה:** ניתן מן הצוואר על הבגד וכו'. משנה שם ניתן מן הצוואר על הבגד אינו טעון כיובוס מן הקרון ומן היסוד אינו טעון כיובוס נשפך על הרצפה ואספו אינו טעון כיובוס אין טעון כיובוס אלא הדם שנתקבל בכלים וראוי להזאה ובגמרה ת"ר יכול ניתן מן הקרון ומן היסוד יהא טעון כיובוס ת"ל אשר יזהה פרט לוזה שכבר הוזה ואמרינןתו בגמורה הואתו למה לי מה טעם קאמר מה טעם נשפך על הרצפה ואספו אין טעון כיובוס לפי שאין טעון כיובוס אלא דם שנתקבל בכלים וראוי להזאה וראוי להזאה למעטוי קיביל פחות מכדי הזאה בכלים זה ופחות מכדי הזאה בכלים זה ופיריש"י מן הקרון של מזבח ומן היסוד של שיריים ובפ' ב"ש תרגימא דמן הקרון ממש ומן היסוד מן הרואין ליסוד דמשניתן דמה אין שיריים טעוניים וכיובוס וטעמא מפרש בגמורה עכ"ל. ומפני כך כתוב רבינו ניתן מן הצוואר על הבגד או מעל קרון המזבח והשמיט מן היסוד וככ"כ בפירוש לקמן בסמוך ופיריש"י עוד הואתו למה לי למיתני אין טעון כיובוס אלא שנתקבל בכלים הא תנא ליה נשפך על הרצפה קיביל פחות מכדי הזאה בכלים זה וחזר ועריבו עכ"ל:

צ. **כسف משנה:** נתן ארבע המנתגות וכו'. בר"פ ב"ש. ומ"ש וכן בחטאות הנשרפות. משנה בפ' דם חטא את ע"פ שאין הכתוב מדבר אלא בנאכלות שנאמר במקום קודש תאכל אחד הנאכלות ואחד הפנימיות שנאמר תורת החטא תורה אחת לכל החטאות: